

Forhandlingen genoptoges.

Norlev: Den højtærede Finansminister udtalte i sin i øvrigt meget dygtige Fremstilling af vore økonomiske Forhold, at mine Udtalelser angaaende Renteniveauet syntes at være mindre vel gennemtænkt, thi en Nedpresning af Renten vilde være en sikker Vej til at nødvendiggøre den Statskontrol med det økonomiske Liv, som Retsforbundet var Modstander af.

Jeg vil tillade mig at mene, at den højtærede Finansministers Kritik af mine Udtalelser er mindre vel gennemtænkt, den rammer nemlig slet ikke det, jeg talte om. Jeg indledede netop disse Bemærkninger om Rentespørgsmaalet med at sige, at vi fra Retsforbundets Side havde ventet en mere konsekvent Kurs over for Statsindgrebene i det hele end den, Ministeriet hidtil havde udvist. Og det, jeg talte imod, var den Politik, hvorved man under Krigen, bl. a. ved at søge de ledige Penge opsuget og forrentet af Staten, havde opretholdt et efter min Mening kunstigt højt Renteniveau. Jeg ønsker aldeles ikke, at Renten presses ned ad politisk Vej. Jeg mener, at en saadan Rentepolitik i Virkeligheden er en Illusion, thi Samfundet som Helhed vil komme til at betale paa anden Vis for en saadan Nedpresning, f. Eks. gennem højere Skatter. Hvad jeg ønsker, er et naturligt Renteniveau, det vil sige et Renteniveau, der svarer til Landets virkelige Forrentningsevne, og Begrundelsen for mine Udtalelser om Renten var følgende Betragtning: vort Lands samlede Aktivmasse er under Krigen blevet betydeligt forringet; dermed er vor Forrentningsevne selvfølgelig ogsaa blevet forringet, og følgelig burde Rentebeløbet, som skal svares af den aktive Masse, gaa nedad. Hvis de ledige Penge frit havde faaet Lov til at paavirke Laanemarkedet, vilde efter min Mening Mulighederne for Konvertering og dermed for en naturlig Rente have været større.

I Stedet derfor er det flere Gange blevet sagt af ledende Pengepolitikere, at det hidtidige Renteniveau, altsaa det, vi havde før Krigen, saa nogenlunde skulde holdes, og der er ført en Opsugningspolitik af de ledige Penge i Overensstemmelse hermed. Selv om Renten er forholdsvis lav paa de Statslaan, hvorved vi har søgt at binde nogle af de ledige Penge, betyder den førte Politik dog, dels at man har læsset nye Rentebyrder paa Samfundets Skuldre, og dels at man paa kunstig Vis har opretholdt et Renteniveau, som burde have været bragt ned i Overensstemmelse med den skete

Forringelse af vor Forrentningsevne. Jeg ved, at den førte Pengepolitik begrundes med, at man har villet hindre Inflation, men denne Begrundelse forekommer mig ikke særlig overbevisende, thi med den Rationering og Kontrol, vi paa alle Omraader har haft og maatte have i en Situation som den, vi befinder os i, kunde de ledige Penge, som Fakta viser, ikke finde Anvendelse og havde derfor heller ikke kunnet give Renter. Desuden er de jo ikke bundet nær alle sammen, og de bundne Penge er tilmed ikke særlig fast tøjret, thi Obligationer og andre Værdipapirer kan, som bekendt, gøres likvide.

Naar den højtærede Finansminister siger, at en lav Rente vil give en stor Import, er dette under frie Forhold en ubestridelig Sandhed. Det kan og det vil ske under frie Forhold, og hvis de ledige Penge kom til at virke under frie Forhold, vilde de kunne føre til det samme — naturligvis. Men under de Forhold, som vi har levet under og lever under i Dag, kan jeg ikke se, hvordan de ledige Penge skulde kunne føre dertil. For det første hindrer Rationering og alt, hvad dertil hører, Folk i at bruge de ledige Penge til Indkøb, der kunde fremkalde Import. Og for det andet tror jeg ikke, at Udlandet vil have de ledige Penge. Der er i hvert Fald ikke noget, der tyder paa, at de vil være et egnet Betalingsmiddel over for Udlandet, end ikke selv om de optræder som Obligationer eller Statsgældsbeviser, garanteret af den danske Stat.

Derfor mener jeg, at over for de ledige Penge er der og havde der kun været eet af to at gøre: enten maa de inddrages alle ved Eengangsbeskatning, eller ogsaa maa vi bringe vort Rente- og Prisniveau i Overensstemmelse med de ved de ledige Penge stærkt forøgede Fordringer paa vor forringede Aktivmasse. Og det vil sige, at enten maa vi i første Række have en Eengangsbeskatning eller en kraftig Nedgang i Samfundets samlede Renteburde. Vi maa tilstræbe, at baade Kronen og Renten finder deres naturlige Leje. Jeg kan ikke se det berettigede i, at de ledige Penge har faaet den Arbejdsløshedsunderstøttelse, vi godt kan kalde det, som man gennem de optagne Statslaan har givet dem; vi kunde med god Samvittighed have ladet dem sulte — det kan vi ikke, naar der er Tale om Mennesker. Men i øvrigt vil jeg gerne i denne Forbindelse bede den højtærede Finansminister oplyse — hvis han er i Stand dertil —, hvor stort det Rentebeløb er, som Staten paa den Maade forærer bort i „Arbejdsløshedsunderstøttelse“ til de ledige Penge.

I Stedet for at bygge paa de naturlige